

“Duke Ellington Showcase” The “C” Jam Blues

Si haguéssim d'escollir entre les millors gravacions efectuades durant tota la seva llarga vida d'intensa creació musical, ben cert és que hauríem de posar-hi, a ulls clucs, l'Ellington Showcase, d'aquest gran i únic puntal del jazz.

Després de l'Elepe “Historically Speaking”, i durant l'època de 1950 a 1955, que Ellington gravà per la marca Capitol, arriba aquest joios moment, aquest encert de l'esmentat Showcase, compost de tres elepés en un àlbum perfectament dirigit als bons afeccionats, amb tota mena de detalls tècnics.

Ja mai més farà el nostre Duke una obra més important i completa dins la seva mort al 1974. Tota la seva obra discogràfica posterior, tindrà alts i baixos, interpretacions extraordinàries col·locades dins Elepés en els que, al menys la meitat de les gravacions, tenen un interès relatiu.

A Duke Ellington Showcase tot és important, no hi ha res de mitgania creativa. Inclús els temes de “piano-solo” amb tot i essent de menys valor real, aporten una rúbrica del pròpi Duke que arrodoneix l'obra.

Podriem fer molts i importants articles referent a aquesta obra, temes mai interpretats per l'orquestra de Duke Ellington, com Stormy Weather o Stardust, clàssics del jazz i que el Duke no havia sentit interès interpretatiu, i, tot això enmig de temes que interpreta des de l'any 1927, com el “Black an Tan Fantasy”. Tot es important en aquest àlbum, la nova versió d'un tema tan interessant i ben estructurat com el Just-a-Setin and a Rockin que només gravà una sola vegada en tota la seva vida el 5 de juny de 1941, i, que de nou ens sorprèn amb la seva extraordinària qualitat.

Crec que caldria insistir amb noves referències al respecte, però, si més no, si ara hagués d'escollir una de les moltes interpretacions de l'esmentat àlbum, començaria pel “The “C” Jam Blues” tema al que Ellington hi té molta afecció, i que ha enregistrat infinitat de vegades. Aquí, arriba a la seva màxima qualitat, ni abans ni després trobarem una interpretació més inspirada, més compacta.

L'obra és d'un equilibri total, no té desperdici, amb una entrada del propi Duke amb els dotze compassos de que es compon aquest Blues tradicional, una arrencada de tota l'orquestra ens transporta en un món on el Swing ens dominarà ja fins el final. Les entrades de “breaks” cada vint-i-quatre compassos et deixen quasi sense respiració, a les que durant els dos temes que fan cada solista estan plens d'inspiració: primer Ray Nance (vl), segueix Willie Cook (tp), després Paul Gonsalves (ts) al que substitueix Quentin Jackson (tb), amb el més pur estil “wa-wa”, electritzant, que et fa posar la pell de gallina, com diem entre “nos”. En aquest moment l'orquestra va augmentant de só, el ritme domina el swing que et cau a sobre irresistible!. Entra Jimmy Hamilton (cl), i tot està preparat pel final, la improvitació de Hamilton no és espontània, sembla com si ens digués constantment que ens preparem per l'apoteosi final, i, així és, entra l'orquestra amb el tema de “riff” clàssic d'aquest formidable blues, amb un “crescendo” insuperable fins al final, mentre la trompeta estratosfèrica de Clark Terry (tp), seguirà la melodia del “riff” clàssic d'aquest formidable Blues, amb un “crescendo” insuperable fins al final, mentres la trompeta estratosfèrica de Clark Terry (tp), seguirà la melodia del “riff” intervenint de manera precisa, sense caure a solucions fàcils o espectaculars, no, tot és jazz, tot és perfecte, com una obra d'art a la que no li falta ni li sobra res.

Dades discogràfiques:

Duke Ellington and his Orchestra
“THE “C” JAM BLUES” 26 d'abril de 1954
(Hollywood).

Cat Anderson, Willie Cook, Clark Terry, Gerald Wilson (tp); Ray Nance (tp.vl.); Britt Woodman, Quentin Jackson, John Sanders (tb); Rick Henderson (as); Russell Procope (as. cl.); Paul Gonsalves (ts); Jimmy Hamilton (cl. ts.); Harry Carney (bs. bcl. cl.); Duke Ellington (p.); Wendell Marshall (b.); Dave Black (dm.).

Jordi VALL i ESCRIU